

“Şuşaya gecə, hava dumanlıkən daxil olduq”

Müharibənin ən pis tərəfi odur ki, cəbhəyə yollanmazdan əvvəl həmişə sevdiklərinlə, azizlərinlə halatlaşmalı olursan. Onlardan ayrılmaq, doğmalarını tək qoymaq istəmirsən. Amma vətənin dar günündə, torpağının çənginə cavab vermək hissi üstün gəlir. Beləliklə, çantanı da çiyinə atıb, gedirsən Bax, İkinci Qarabağ müharibəsində də belə oldu. Ölümü gözü qarşısına alan minlərlə qəhrəman ölümüz canlarını vətən uğrunda sipər etdilər.

Kimi şəhid oldu, kimi də qazi. Amma hər biri vuruşdu, düşməni lərzəyə saldı. Eyni ilə Azayev Rakif tək. 1987-ci il iyulun 5-də anadan olan bu vətən sevdalısı öz hünərlə göstərdi ki, vətən sevgisi hər şeydən-ən üvlü hisslərdən də üstündür.

O, müharibə ərfəsində könüllü olaraq hərbi komissarlığa müraciət edib və orduya yazılıb. Ardınca isə tank tuşlayıcısı kimi fəaliyyətə başlayıb. Bundan sonrasını isə qəhrəmanımızın “Şərqə dediklərindən oxuyaq: “Əslində tank tuşlayıcı idim. Amma adıma olan tank partladığı üçün avtomatla döyüşürdüm. Füzuli,

Şuşa qazisi Rakif Azayev: “Düz dörd gün mühasirədə qaldıq. Həmin müddət ərzində bir damla su da içə bilmədik”

Qubadlı, Xocavənd, Hadrut və Şuşadakı əməliyyatlarda iştirak etmişəm. Xocavənddə 47 şəhid verdikdən sonra, Şuşa istiqamətində hərəkətə başladım. Şuşaya gəcə, hava dumanlıkən daxil

olduq. Səhər açılanda dörd bir yanımız erməni idi. Mühasirəyə düşdüyümüzü anladım. Güllələr üstümüzdə yağış kimi yağdı. Düz dörd gün mühasirədə qaldıq. Həmin müddət ərzində bir damla su da içə bilmədik. Noyabrın 2-dən 9-dək atışdıq. Çoxlu şəhid verdik. Qərarğah raisimiz kapitan Ülvi Hüseynov da noyabrın 7-də burada şəhadətə qovuşdu. İnanın, taborda onun qədr cəsarətli zabit yox idi. Dəfələrlə bizi öldürəndən xilas edib. Bizdən 10 kilometr irəlidi gedərek müşahidə aparırdı. Ərzaq təminatımıza xüsusi diqqət yetirirdi. Həttə mühasirədə olanda hər birimizə ürekdirək verir, əzmkarlıq yaradırdı. Hara barədə “Buranı almaliyyət” deyirdisə, oranı da azad edirdi. Biz bu gün onun şücaətli sayəsində nəfəs alırıq. Həddindən artıq cəsarətli adam idi. Bir dəfə belə olsun gəri çəkilməzdi”.

Qazimiz, həmçinin ən çox təəssüflənədiyi məqamı da açıqladı: “Yaşım çox olduğuna görə döyüş yoldaşlarım mənə “qoca” deyirdilər. Elə buna görə də adətən irəlidi gədirdim. Bayaq adını çəkdiyimiz

qərarğah raisimiz Ülvi Hüseynov şəhid olsa da, bizim üçün ölməyib.

O daim qalibimizdə yaşayır və yaşayacaq. Heyflər ki, doğunca erməni öldürə, intiqamçılıq tam ala bilmədik. Mən bu döyüşlər ərzində onların necə qorxaq millət olduğunu bir daha gördüm. Erməni evlərinin birindən bayramlarda uşaqların partlatdığı “zir pake” deyilən partlayıcı tapmışdım.

Özümə götürmüşdüm ki, bayramda partladır. Amma lazımı oldu. Belə ki, silahlı-sursatlımızın tükəndiyi bir vaxtda gözümlə çantamdakı həmin partlayıcıya sataşdı. Düşməni onunla qorxudurdum. Səsi al qumbarasının səsində bənəzədiyinə görə, ermənilər eşidən kimi dabanlarına tüpürüb qaçırdılar.

Özlərini nə qədər başqa cür göstərməyə çalışsalar da, ən yaxşı bacardıqları elə budur - dabanlarına tüpürüb qaçmaq. Biz qaçanı sonadək, özü də Prezident, Ali Baş Komandan İlham Əliyev deyirdi kimi, iti qovan kimi qovmaqda həzin və buna qadimlik”.

Kenan Novruzov